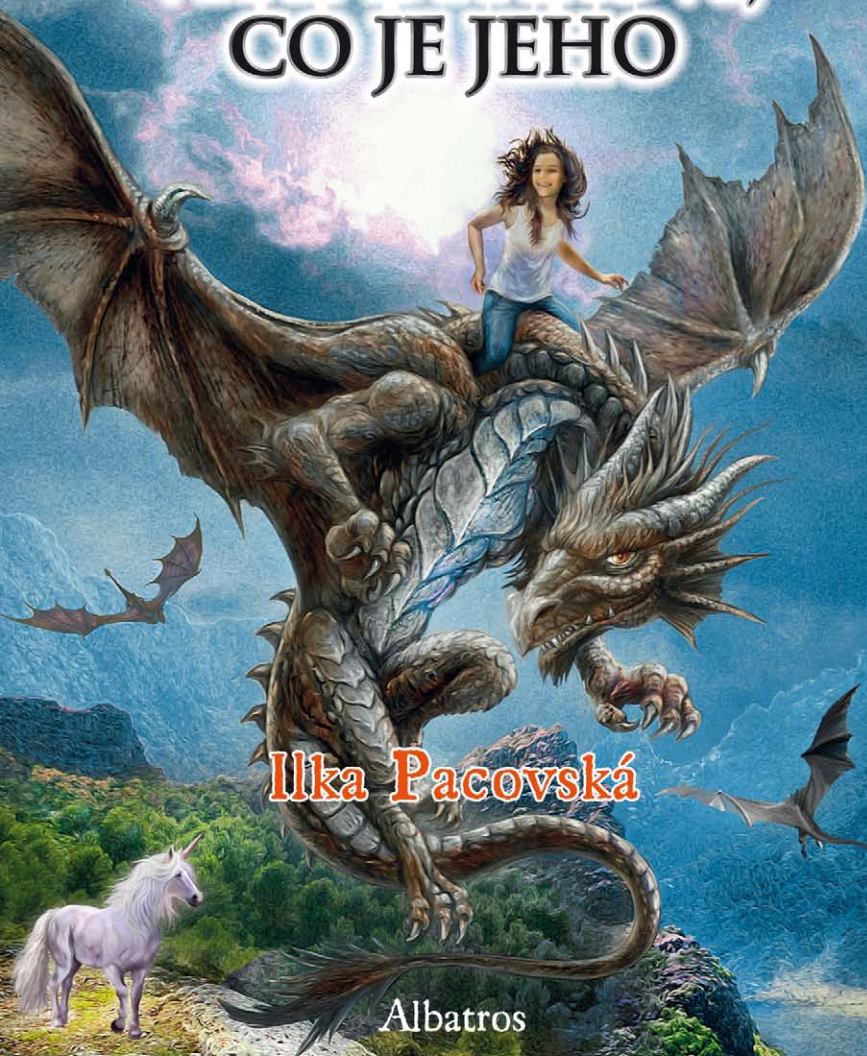

VRAŤ DRAKOVÍ, CO JE JEHO

Ilka Pacovská

Albatros

Sedmý smysl

VRÁTĚ DRAKOVĚ, CO JE JEHO

Vrať drakovi, čo je jeho

ILKA PACOVSKÁ

Ilustroval Jan Patrik Krásný

Albatros

1. díl – Ostrov zasvěcení
2. díl – Smrt kouzelného džina
3. díl – Únosce draků

© Ilka Pacovská, 2013

Illustrations © Jan Patrik Krásný, 2013

ISBN 978-80-00-03142-2

Drápův mocný učitel

Je těžké zabít jednorožce?“ zeptal se Zuřivý dráp a zahleděl se do temné jeskyně, kde se rýsoval jen nejasný, ale obrovský obrys těla. Cítil, jak do jeho dračího mozku pronikl cizí psychický dotyk. Otevřel tomu kontaktu část mysli a doufal, že jeho společník nebude pátrat v hlubších rovinách, kde se krčily Drápovy skutečné myšlenky a záměry.

Stále měl v úmyslu pomstít se té lidské holce, která mohla za všechny neúspěchy jeho dosavadního života. Nejenže ho zesměšnila před jeho druhy, ale zavinila, že přišel o oko a že jeho matka ztratila kouzelného džina. Všechny si obtočila kolem prstu a byla pozoruhodně životaschopná. Po posledním kontaktu musel uznat, že má netušené magické schopnosti. Dokázala sledovat stopu, kterou jí nabídl, a zachránit jeho bratra, čímž prokázala i jisté kvality v kouzelnickém umění. V jeho očích ji to ale neomlouvalo, pouze vnášelo do jeho pomstychtivých úmyslů vzrušující prvek zajímavosti. Nyní žila u jednorožců a Zuřivý dráp uvažoval o výletu k nim. Nebylo by marné si spolu s dívkou podat i pár namyšlených kopytnatců...

„Jak pro koho,“ odpověděl mu chraplavý dračí hlas.

„A vy, Mistře, byste jednorožce v boji porazit dokázal?“

„Jednoho určitě, dva možná, se třemi by to byl vyrovnaný souboj. Proč se ptáš?“

„Jen jsem zvědavý. Jeden nikdy neví, co se může v budoucnu přihodit.“

„Jednorožci nikdy sami neútočí. Není důvod se o ně zajímat. Ledaže bys měl nějaký ztřeštěný nápad, který by je proti tobě poštval.“

Poslední poznámka měla podtón podezíravosti a nedůvěry. Zuřivý dráp rychle potlačil zrádné myšlenky, které se mu draly na jazyk, a pokusil se o bezstarostný tón.

„V životě by mě nenapadlo útočit na nějakého hloupého bílého kopytnatce.“

„To rád slyším. Ostatně, oni vůbec nejsou hloupí. Rozhodně je, Drápe, nepodceňuj! Máš proti nim asi takové šance jako raněný králík proti medvědovi.“

„Díky za radu, Mistře, obloukem se jim vyhnu,“ odpověděl mladší drak uctivě a myslel to vážně. Rozhovor ho odvrátil od myšlenky prohledávat území jednorožců. Bude muset původní plán poopravit. Rozhodl se počkat, až bude Hanka z dosahu jejich ochrany, a teprve pak najít způsob, jak se jí dostat na kůži. Ta představa ho příjemně vzrušovala. Rychle ji potlačil, aby společník nevycítil, co má v plánu. Ten naštěstí přemýšlel o úplně jiných věcech a Drákových emocí si nevšiml.

„A co Šítár? Usadil se, nebo ještě pořád tvrdne v knihovně v Dubovníku?“

Dráp se trochu rachotivě zasmál, aby uvolnil napětí, které při rozhovoru s Mistrem cítil.

„Vyjádřil bych to asi takhle: Usadil se v Dubovníku. Zdá se, že tam navázal zajímavou známost, ale nechce o tom mluvit. Pokusil jsem se ho sledovat, je však opatrný. Během

doby, kdy jsem se tam zdržoval, neviděl jsem nic zajímavého. Zato doktor je v téhle lokalitě nadšený. Šítár mu pořídil novou laboratoř, provádí pokusy na krabech a vykřikuje něco o fantastickém objevu. Na mou přímou otázku prozradil jen, že zkoumá ochromující jed z mořských rybiček a že o něm ví zatím příliš málo, než aby mohl poskytnout věrohodné informace. Prý je velice náročné získat větší množství kvalitního materiálu pro vědecké pokusy.“

„No,“ zafuněl Mistr, „hlavně když se dobře baví a nikoho ve svém okolí nedráždí. Nerad bych přišel o svého nejschopnějšího dodavatele.“

„Slíbil jste mi, Mistře, další kouzelnou lekci,“ nesměle mu připomněl Dráp.

„Ano. Za záchranu Šítára si zasloužíš odměnu. Podařilo se ti přesně to, co jsem po tobě požadoval. Tentokrát jsi mě nezklamal. Víím, co ti dám. Nebude to kouzlo v pravém slova smyslu, spíš dar. Něco, po čem ve skrytu duše toužíš. Přístup ke mně.“

Dráp zalitoval, že Mistrovi svou odměnu připomněl. Najednou dostal strach, že mu slíbený dar nemusí být po chuti. Znepokojoval ho fakt, že neví, co má jeho společník v úmyslu. Byl si vědom, jak je proti němu slabý a bezmocný a jak je zcela v jeho rukou. Poslechl však, příkrčil se a postoupil o pár kroků do temnoty. Netušil, co se stane, co získá a jestli to vůbec bude stát za všechny služby, které Mistrovi prokazoval. Ucítíl, jak se obrovská dračí tlapa položila na jeho čelo, pod její vahou mu poklesla hlava. Kolem něj se rozhořela síla magie. Nevěděl, zda se mu do kůže propaluje žár či chlad, bolest se rozšířila do celého těla. Snažil se vydržet a nepohnout se. Měl ale pocit, že působení kouzla trvá celou věčnost. Pak ucítíl, jak se hlava uvolnila. Potácivě ustoupil o několik kroků. Tisíce jiskřiček vířilo jeho myslí a jen pomaličku uhasínaly a ustupovaly spolu s bolestí. Namáhavě dýchal a nijak se nesnažil zakrýt své myšlenky, ve kterých se rozčiloval, že takhle si odměnu za své služby nepředstavoval ani náhodou!

„Za chvílku budeš v pořádku,“ ujistil ho chraptivě Mistr, „a myslím, že tě můj dar potěší.“

„Nebylo to právě příjemné předávání daru,“ řekl Dráp vyčítavě.

„Nebudu tě napínat, Drápe, a řeknu ti, co jsi díky mému kouzlu získal. Bude to ale fungovat jen mezi draky. Jakmile kdokoli z našeho druhu pohlédne na tvé vyhaslé oko, pocítí k tobě sympatie a možná i přátelství. Už nebudeš vyhnanecem mezi svými. Nikoho z nich nenapadne, že jsi mrzák. Budou tě mít rádi.“

„A k čemu mi to bude, když jsem odešel pryč z hnízda?“

„Jednou možná zatoužíš po své dračici. S tímhle darem můžeš mít každou, po které se ohlédneš. A můžeš se s ní usadit, kdekoliv ti bude libo.“

Dráp usoudil, že to nezní špatně. Jen aby kouzlo fungovalo... Potom si přiznal, že mu zatím bylo k užitku všechno, co od Mistra získal. Kdyby tak ještě dokázal stát se jeho učedníkem. Snad se časem dočká.

Starý drak ho gestem propustil, a když Zuřivý dráp odešel, stáhl se hlouběji do jeskyně, kam nepronikl ani paprsek světla. Přítomnost mladého draka ho rozčilovala. Kdyby nebylo Karmaneuduny, byl by ho nechal v chodbách za jeskyněmi předků zemřít. Byl hloupý, zasloužil by si to. Jeho matka ale byla krásná, silná a statečná dračice. Navíc byla slušná, což Hor oceňoval. To se u draků často nevyskytovalo. Kdyby u něj chtěla zůstat ona, to by bylo jiné! Společně by studovali tajemství Temné studny...

„Zachráním tvého syna, když se mnou zůstaneš,“ řekl jí tenkrát, když se objevila v jeskyních předků.

„Pokud mého syna chceš a dokážeš zachránit, udělej to. Další podmínky nejsou hodny velkého kouzelníka,“ odpověděla a Horovi nezbylo, než činem potvrdit její vysoké mínění o jeho kvalitách. Přinesl z chodeb Drápa, který se potácel na hranici života a smrti.

„Vyléčím tvého syna, ale přejí si, abys mi posílala, co tu ke svému životu a kouzlení potřebuji. Z něj mohu učinit svého učedníka a tím tě zbavím starostí,“ učinil jí drak další nabídku.

„Nemohu zaplatit tvou cenu. Ani nemohu za svého syna rozhodnout, kterou cestou se vydá. Potěšilo mě tvé rozhodnutí zachránit ho. Pošlu ti dar hodný tvé velikosti, ale sloužit ti nemohu, to doufám chápeš,“ odmítla ho tak diplomaticky, že se ani nemohl zlobit. Až později se dozvěděl, že

ji hnízdo zvolilo za svou uznanou starší, a vůbec nebyl překvapený. Drápa u sebe nechával kvůli ní, ale ona už se nikdy neobjevila. Rozum mu napovídal, že ani v budoucnu nedojde ke změně. Jako by Dráp nebyl její syn. Viditelně nezdědil její inteligenci ani bystrý rozum. Hor občas litoval, že ho zachránil a že se rozhodl strpět ho ve své blízkosti. Dřív nebo později spadne do problémů. Má cenu ho z nich vytahovat? Možná by měl být stejně moudrý jako jeho matka a ponechat Zuřivého drápa jeho osudu. Karmaneutuna mu jednoho dne poslala sadu svitků s prastarými dračími kouzly. Šlo vskutku o královský dar. Zatím prostudoval jen pár starých textů a těšil se na ty, které čekaly ve srolovaných pergamenech na polici. Touha po vědomostech byla jeho největší silou i slabostí. Nikdy nevěděl dost, stále existovaly znalosti, na které nedosáhl. A nejvíc toužil po tajemství Temné studny. Jednou se z ní napije. Možná to nepřežije, ale kdoví... Kdyby nepotřeboval potravu a ingredience ke kouzelným pokusům, mohl by žít uprostřed skal docela sám a byl by spokojený. Ale stále ještě patří mezi živé tvory, kteří se bez jídla a zásob neobejdou. Kvůli tomu byl nucen snášet návštěvy Zuřivého drápa a Šítára.

Dcera jednorožců

„Už jsou tady, už jsou tady,“ halekal Sam na celé okolí a všichni, kdo pracovali v útulku pro magická zvířata, zdvihli hlavu. Rafan se Svátou odhodili smeták i škrabku na podlahu a vyrazili ven. Celé tři týdny pomáhali Dundarovi u zvířat. Léčitelka Sidi se věnovala svému miminu a zaběhla sem jen výjimečně, aby se podívala na zajímavý případ nebo poradila s něčím, co Svátův otec neznal. Dundar teď působil v útulku jako hlavní léčitel, což ho viditelně bavilo. Dokonce zvažoval, zda se sem nemá i s rodinou přestěhovat, aby nebyl závislý na kouzelném džinovi, který přepravoval jeho a Svátu pomocí magické brány.

„No, no, nepřeraz se,“ napomenul Toma, který reagoval na pokřik svého bratra a letěl se podívat na příchozí, aniž se rozhlédl.

„Pardon,“ omluvil se v běhu chlapec a pádil dál.

„To je mi cirků kvůli jedné holce,“ bručel Dundar, ale taky zamířil k místu, kde se objevila návštěva.

Jako současný šéf magického útulku měl své povinnosti a očekávalo se, že osobně přivítá předem ohlášeného jednorožce. Tím spíš, že právě tento jednorožec byl úzce spřá-

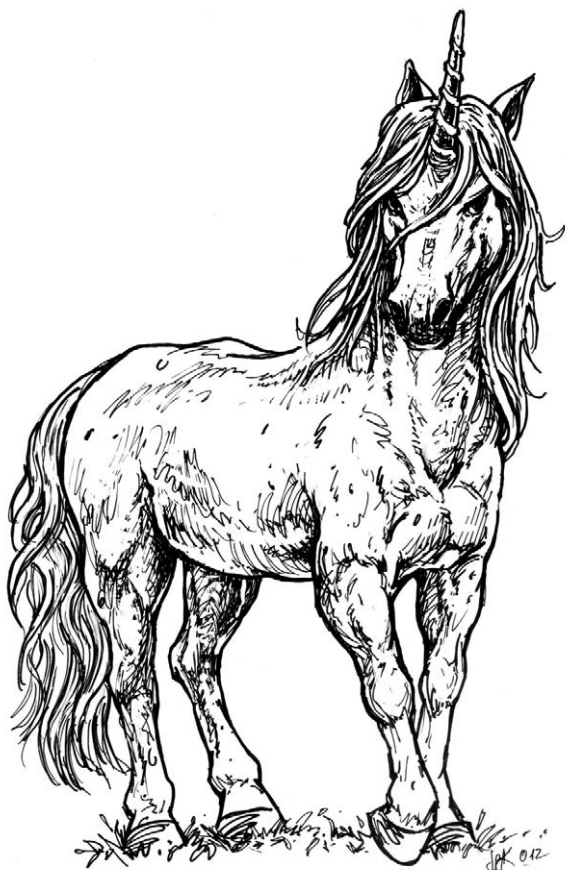
telen s jeho synem i mnoha dalšími lidmi. Jeho jméno se během uplynulých tří týdnů hojně objevovalo ve zprávách a diskutovalo se o něm nejen tady, ale snad všude, kde žili jedinci nadaní sedmým smyslem. Existovalo spoustu dohadů, co jednorožci sledují, když dovolili, aby jedna z jejich rodin adoptovala lidskou dívku. Bylo hodně takových, kterým se podobné rozhodnutí zdálo nenormální až zvrácené. Naprosto nechápali, co vedlo čtrnáctileté děvče k tomu, aby si jako své rodiče vybralo čtyřnohé kopytnatce, o nichž se toho obecně moc neví. Jak se takoví tvorové dokážou postarat o lidské dítě!

Ovšem ti, kdo znali okolnosti podrobněji, si o R'íhanovi a jeho rodině mysleli jen to nejlepší. Díky němu nebyla Hanka odsouzená k životu bez magie a díky své adopci teď byla nejen zdravá, ale i šťastná. V Posvátném háji jednorožců si poradili s kouzlem, které ničilo její tělo, a navrátili jí schopnosti sedmého smyslu. Několik nejbližších přátel však vědělo, že návrat zdraví ani tentokrát nebyl absolutní a v Hančině mysli je znovu ochranný blok, jenž zahaluje problematické místo v jejím vědomí. Tři týdny strávila dívka ve své nové rodině a všichni v útulku byli nesmírně zvědaví, jak se jí dařilo. R'íhan slíbil, že ji přivede, aby si užila zbylou část prázdnin ve společnosti přátel a kamarádů.

Konečně byli tady. Jednorožec R'íhan i s dívkou zamířil k lidem, kteří jim vyšli vstříc. Hanka se usmívala jako sluníčko. Nejdřív se srdečně objala se Svátou a s Rafanem. Hned za nimi se k ní prodrali Mojeranovi vnuci, dvojčata Sam a Tom.

„Čím vás doma zalévají, že tak rychle rostete?“ smála se a začala si potřásat rukama i s ostatními lidmi z útulku.

„Jsem tak šťastný, že jste jí pomohli,“ řekl Sváta R'íhanovi, když ho pozdravil, „rád bych vám poděkoval, ale nějak mi na to nestačí slova.“

Jednorožec se lehce dotkl jeho ramene a odpověděl téměř poeticky: „Tvůj cit je jako sluneční paprsek, který zahřál mé srdce.“

Rafan, stojící hned za Svátou, se také usmíval. Lehce se R'íhanovi ukonil: „Díky.“

Jednorožec ho poctil stejným dotykem jako Svátu a dodal: „Postarejte se spolu s bratrem o mé dítě, ať se zase nezaplete do nějakých problémů. Bojím se, že její dračí krev je příliš vznětlivá.“

„Bude-li to v našich silách, dáme na ni pozor,“ slíbil Rafan.

„Slibujete?“ ujišťoval se jednorožec.

„Slibujeme,“ odpověděli dvojhlasně.

„Natáhněte ke mně ruku s prstenem,“ požádal jednorožec. Oba váhavě poslechli. Dokonce i Hanka sledovala, co se děje.

R'íhan se dotkl jejich prstenů a chlapci s údivem zjistili, že každému z nich v prstenu přibyl maličký temný rubín.

„Pokud byste se potřebovali o něčem poradit, stačí kámen promnout prstem,“ uslyšeli ve své mysli a pochopili, že informaci slyší jen oni dva. „V případě nebezpečí ohrožující naši dceru, zaklepejte prstenem třikrát o kámen, o skálu nebo o něco tvrdého. Ona je teď členem našeho stáda, a kdyby jí někdo ublížil, jednorožcům by se to nelíbilo. Pro jistotu na ni během prázdnin i školního roku dohlédněte.“

„To je samozřejmé,“ přikývl Rafan za sebe i za bratra.

Konečně se k R'íhanovi dostal i Dundar a slavnostně ho na půdě útulku uvítal. R'íhan s ním zdvořile mluvil, ale Hanka, která za poslední týdny jednorožce poznala důvěrněji, postřehla, že R'íhan s ním hovoří téměř nerad. Zdvořilost však jednorožcům nedovolovala chovat se k někomu přezíravě. Také musela absolvovat řadu lekcí, než nový otec uznal, že se chová natolik přijatelně, aby mohli postupně navštívit všechny členy stáda v okolí Magického lesa. Seznamovala se s ostatními jednorožci a R'íhan pečlivě dbal na její chování. Uvědomila si, jak je pro její čtyřnohé rodiče důležitá slušnost a zdvořilost. L'gala s ní trénovala slovní obraty, které byly vhodné pro oficiální setkání, a dívka tušila, že časem se bude muset naučit mnohem víc. Když si zpětně promítla poslední tři týdny, vlastně ji celou dobu hlavně vychovávali. Ještě že tam byl i P'ujibo, jinak by se asi zbláznila už první týden. Její čtyřnohý bratr ji vždy vytáhl

do lesa, kde je nikdo za rozpustilost a dovádění nekáral. Běhali mezi stromy i po loukách, pozorovali divoce žijící tvory, naslouchali dryádám a odpočívali pod konejšivými korunami lesních velikánů. Byla ráda, že jí R'íhan umožnil strávit zbytek prázdnin s kamarády. Takovou velkorysost od něj ani nečekala. Příjemně ji překvapilo, jak je pro její novou rodinu důležité, aby se cítila šťastná. Byla jim za jejich ohleduplnost vděčná.

Dundar zatím R'íhana provedl útulkem. Všechno bylo v pořádku, dokud nedošli ke klecím ve velké budově.

„Kterej trouba nezavřel klec s pupusatami?“ rozlehl se prostorami Dundarův rozhněvaný hlas.

Sváťa se příkrčil a koukl na Rafana: „No nazdar! Tys nezavřel?“

„Tys měl zavřít. Šel jsi za mnou,“ zamračil se Raf.

„Kolik jich chybí?“

„Čtyři zmizely.“

„Tak je koukejte rychle najít, než se někde zahrabou!“ zamračil se Dundar na kluky.

Rafan se Svátou se pustili do hledání a Hanka se k nim přidala. Jednu pupusatu našli hned u vchodových dveří, ale ostatním se zřejmě podařilo dostat ven. V útulku byly tyto obrněné sladkovodní želvičky kvůli měknutí krunýře. U zdravé pupusaty by rohovinu neprorazil ani diamantový vrták, tyhle ale měly ochrannou vrstvu měkkou skoro jako guma. Nikdo zatím nezjistil, co jim chybí. Pupusaty sice nevypadaly příliš hbitě, ale tentokrát si zřejmě pospíšily, aby si udělaly výlet. Krunýř měly ve velikosti talíře, ale barvy na něm teď byly vybledlé a našedlé. Najít je bude obtížné. Děti se rozptýlily kolem budovy a natahovaly uši, zdali neuslyší jejich typické „pu, pu, pu“. Pukavý mlaskavý zvuk jim pomohl najít další uprchlou pacientku. Zbylé dvě se nejspíš stihly někde zahrabat.

„Už půjdu,“ oznámil R’íhan Hance psychicky.

Dívka se ohlédlá a vyrazila k jednorožci, aby se rozloučila. Dotkla se jeho hřívý a věděla, že ani nemusí promluvit, že R’íhan cítí její sympatie i vděčnost.

„Každý večer, který strávíš daleko od nás,“ řekl, „ucítíš můj malý psychický dotyk, něco jako přání dobré noci. Nebude to kontrola, ale potřebujeme vědět, že jsi v pořádku. Kdybys něco potřebovala, tak se ozvi. Užij si hezky prázdniny a nezapomeň, že tvé chování bude teď mnohem přísněji posuzováno, neboť máš rodiče mezi jednorožci.“

„Mám báječné rodiče a budu se snažit, abych jim nedělala ostudu,“ usmála se Hanka a jednorožec přikývl. Pak se rozběhl a plynule zmizel v bráně.

„On už odešel?“ objevil se vedle Hanky Dundar a nesouhlasně pokrčil rameny. „Ani jsem se s ním pořádně nerozloučil. Taky se mohl ještě chvíli zdržet.“

„Asi nás nechtěl rušit v další práci,“ omluvila dívka jednorožce. Pak se oba dva jako na povel otočili zpět k budovám útulku, odkud se ozval veselý halas.

„Už je máme,“ halekal na ně na dálku Sváťa a spolu s Rafanem ukazovali Dundarovi polapené pupusaty.

„Sláva,“ zabručel léčitel napůl pro sebe, „už jsem myslel, že budu muset vyhlásit noční pohotovost.“

Hanka se raději rozběhla za kluky, aby se zapojila do práce. Chopila se kbelíků a pomáhala roznášet čistou vodu. Po třech týdnech u jednorožců to považovala za skvělou zábavu. Svým nadšením nakazila i kluky, takže byli se vším hotovi dlouho před večerí. Posadili se do trávy za budovami a Hanka jim líčila, jak se učila slušně chovat, aby ji mohli jednorožci ukázat ostatním členům stáda.

„To bylo skoro jako krocení a drezúra divokého lidského mláděte,“ smál se Rafan.

„Nejen lidského – i dračího,“ upřesňoval Sváťa.

„Jsem ráda, že se nad mým pohnutým osudem dobře bavíte,“ zašklebila se kamarádka a jednou rukou drbala Rafanova tulíka. Plavík nastavoval střídavě krk a břicho.

„Poslyš! Jestli se začneš chovat podle jednorožcova příkázání, tak s tebou nebude žádná legrace,“ popichoval ji Rafan.

„Hele, brácho, nenarušuj mou pracně získanou morálku hned první den,“ strčila do něj Hanka, povalila ho do trávy a k tulíkově radosti mu rozčuchala vlasy. Plavík je v následujícím okamžiku začal rovnat a vyčesávat do tvaru hnízda. Rafan se snažil po malém tvorečkovi hmátnout, ale dívka mu přidržela ruce a povzbuzovala tulíka, ať si pospíší. Sváťa se natáhl a začal tulíkovi pomáhat. To už jejich kamarád nevydržel.

„Tak vy jste se proti mně spojili!“ podíval se po nich výhružným pohledem. Vykroutil Hance ruku, shodil ji ze sebe, pak chytl Sváťu, přitlačil ho k zemi a taky ho rozčuchal. Vzápětí hmátl po Hance, aby se jí pomstil podobným způsobem. Tulík běhal od jednoho ke druhému a radostně vypískl pokaždé, když se mu podařilo uniknout chyce. Nakonec zůstali udýchaně ležet a pozorovali barevné mráčky na obloze. Tulík se ujal Hančiných vlasů a dívka ho nechala. Stejně se bude muset po takovém kočkování důkladně učesat.

„S potěšením konstatuji, že ani jednorožci u tebe jako vychovatelé příliš neuspěli,“ řekl Rafan spokojeně.

„Ještě bychom měli sehnat nějaké rodiče tobě,“ odpověděla Hanka Rafanovi, „možná bys také potřeboval pár výchovných lekcí.“

„Ani nápad,“ polekal se Rafan. „Za dva roky jsem plnoletý a Zachariáš mi jako zákonný zástupce naprosto vyhovuje. Já o žádné rodiče nestojím.“

„Nevíš, o co přicházíš,“ namítl Sváťa.

„Vím velmi dobře, o co přicházím. A běda vám, jestli budete mou svobodu nějak ohrožovat!“

„Snad jsme tolik neřekli,“ překvapil Hanku kamarádův zarputilý odpor, „myslíme to s tebou dobře.“

„Nechte si své samaritánské nápady pro někoho jiného,“ odbyl je Rafan.

„Vždyť to byla jen legrace,“ mrzelo Sváťu, že veselý kamarádké pošťuchování sklouzlo do handrkování.

„Měli bychom jít na večeři,“ zvedla se Hanka a kluci se rozesmáli, když uviděli, jak tulík balancuje v hnízdečku, které si na Hančině hlavě upletl.

„Plavíku, ty lumpe,“ hmátla po tulíkovi dívka, ale ten jako obvykle hladce unikl. Dobrá nálada se všem vrátila.

Při večeři Hanka zjistila, že měl R'íhan pravdu. Nenápadné pohledy provázely každé její gesto. Teď bude pro všechny ta, kterou adoptovali jednorožci. Budou ji sledovat, co a jak dělá, co jí, jak se chová, co říká. Nebylo jí to příjemné, ale nemohla nic dělat.

Své věci našla v pokoji u kluků, kam jí je přenesl někdo ze zdejších pomocníků. Docela uvítala postel ve větší společnosti. Přece jen se u jednorožců cítila maličko osamělá.

Druhý den se v útulku objevila Sidi s miminem přivázaným v šátku. Malý živoucí raneček nespokojeně zakňoural, když ho máma vytáhla, aby si ho mohla Hanka pochovat.

„Má krásné veliké oči,“ pochválila maličké dívka, „nezlobí moc?“

„Celkem to jde. V noci se budí třikrát až čtyřikrát. Jinak je Péťa hodné miminko,“ usmála se Sidi a znovu umístila kňourající mrně do šátku.

„No nazdar,“ zavrtěla hlavou dívka, „to bych usínala snad i ve stoje.“

„Vždyť já občas taky,“ přikývla léčitelka.

Pomalou prošla celým útulkem, podívala se na pacienty a promluvila s Dundarem. Nakonec si zavolala Rafana. Zamířili společně k malým klecím. Hanka i Sváťa se k nim zvědavě připojili. Sidi zastavila u místa, kde už dlouho živořily pupusaty.

„Už jsme na ně vyzkoušeli snad všechno, tak mě napadlo, jestli by se s nimi nedokázal domluvit tvůj tulík. Určitě existuje něco, co jim chybí a na co jsme ještě nepřišli.“

Rafan vytáhl Plavíka z kapsy a vysvětlil mu, co se po něm žádá. Tulík si během naslouchání učesal pomuchlaný ocásek. Pak přikývl a vlezl k želvičkám. Když se vrátil, vyšplhal léčitelce po oblečení až na rameno.

„Vodopád,“ řekl.

„Co prosím?“ podivila se Sidi.

„Chybí vodopád. Voda, písek padají a dělají dobře. Pupusaty rády vodu z výšky.“

Léčitelka vzala tulíka do dlaně, aby se na něj mohla podívat přímo.

„Jestli je to pravda, máš u mě za odměnu pusu.“

„Pusu necháš pro lidi, Plavík rád sušenku.“

„Třeba dvě, když ti to udělá radost,“ přikývla Sidi a vrátila tulíka na Rafanovo rameno. Pak se vypravila za Dundarem. Tvoreček potěšeně zašvitořil a Rafan se pousmál.

„Copak ti řekl?“ zajímalo Sváťu.

„Že se Sidi rychle učí, když hned pochopila, že má raději sušenky. A že je fajn, když se kvůli tomu neurazila.“

„Jak tady chce zařídit pupusatám vodopád?“ vrtalo hlavou Hance.

„Hm, to by mě taky zajímalo,“ kývl Rafan.

Na akci léčitelky nemuseli čekat dlouho. S energií sobě vlastní pověřila několik lidí, aby sehnali, co je potřeba. Ještě než odešla, instalovali u pupusat čerpadlo, které hnalo vodu a písek do výšky nad klec, odkud jako spr-

cha padala směs zpátky do vodní části želvího příbytku. Pupusaty se okamžitě přemístily pod nejprudší část dopadající vody.

Léčitelka s úsměvem poděkovala pomocníkům a kývla na děti, aby ji doprovodily do jídelny. Dala si s nimi limonádu a pro tulíka přinesla dvě velké sušenky. Plavík je málem nemohl pobrat. Když mu ale chtěl Sváťa pomoci, jen výhružně prskl.

„Koukám, že ti Plavík nedůvěřuje,“ zasmál se Rafan.

„To od něj není vůbec hezké,“ durdil se Sváťa, „od nikoho nedostal víc sušenek než ode mě.“

„Už s vámi mluvil pan Mojerana?“ zeptala se Sidi.

„Ještě jsem ho neviděla,“ zavrtěla hlavou Hanka.

„Má se vrátit až za dva dny. Aspoň to tvrdil Sam,“ upřesnil Sváťa. „O čem s námi chce mluvit?“

„Zaslechla jsem, že má v úmyslu vzít vás na výlet. Dundar zamítl pomocníkům dovolenou, protože prý tu budete už jen do konce týdne.“

„Ale, ale, to jsou mi tajnosti! A mně táta nic neřekl,“ podivil se Sváťa, zatímco Hanka s Rafanem jen pokrčili rameny.

„Aha, tak to musím taky mlčet, abych jim nezkazila překvapení,“ zamrkala spiklenecky Sidi.

„A budeš nás mít na svědomí. My teď zvědavostí ani neusneme,“ snažil se Sváťa vymámit další informace, ale léčitelka jen s úsměvem vrtěla hlavou.

„Můžeme tě doprovodit, až půjdeš domů?“ zeptala se Hanka.

„Není třeba. Za chvíli se pro mě zastaví Giro.“

„Umí přebalit Péťu?“ vyzvídal Sváťa.

„Umí, ale dělá to nerad,“ přiznala Sidi, „a jak se má vaše Anička?“

„Začíná chodit a je s ní legrace. Ještě že máme Vrona, jinak bych dělal chuťvu od rána do večera. Miranda ji během

práce nestihne uhlídat. Někdy ti ji přivedu ukázat,“ nabídl hned Sváťa.

„Teď ještě ne, Péťa je moc malej,“ lehce zavrtěla hlavou Sidi, „ale časem se určitě domluvíme.“

Za dva dny se objevil v útulku pan Mojerana. Děti vyčkávací sledovaly, jak se o něčem dohaduje s Dundarem. Ani jeho vnuci Tom a Sam jim nic neprozradili, těžko říct, jestli sami nevěděli, co se chystá, nebo zda už se naučili zachovávat tajemství. Hanka by vsadila na první možnost. Dobře si všimla, jak se jim při pohledu na dědu plní oči otázkami.

„To jsem zvědavý, jestli to bude to, co si myslím,“ zašeptal jí do ucha Rafan.

„A co si myslíš?“

„Nepovím. Taky máš mozek, tak ho použij. Klukům bude devět let.“

„Co si tu špitáte?“ vklínil se mezi ně Sváťa.

„Že bude dvojčatům devět let,“ zopakovala Hanka.

„A jó,“ rozzářil se Sváťa, „tak to je jasné, o co půjde. Doufám, že mě táta pustí s vámi.“

„Myslíte, že...“ docvaklo konečně i Hance.

Večer se jejich tušení potvrdilo. Mojerana je před večerí odvedl kousek stranou.

„Všechno už jsem dojednal,“ mrkl na ně s úsměvem, „zbývá jen, abych se zeptal vás. Rodiče Toma a Sama jako obvykle nemají čas, tak jsem si myslel, že byste mé vnuky na jejich důležité životní cestě mohli doprovodit vy. Pojedete s námi na Ostrov volby?“

„Dědo! Konečně!“ vrhli se kluci dědovi nadšeně kolem krku. Usmíval se jejich radosti. Už skoro dva roky ho přesvědčovali, že je nezbytné, aby začali studovat na kouzelníky, a on jim horko těžko vysvětloval, že ještě nejsou dost velcí. Teď se jim jejich touha možná vyplní.

Kluci pustili dědu a vrhli se na Rafana a Svátu: „To si nemůžete nechat ujít! Řekněte, že s námi pojedete. Vy jste tam přece byli, musíte nám říct, co nás čeká. Že s námi pojedete, že jo?“

Rafan chytil škemrajícího Sama a otočil ho nohama vzhůru: „Takhle se tam budeš cítit. Líbí se ti to?“

„To není pravda. Děláš si legraci,“ protestoval kluk, a jak se bránil, málem stáhl Rafanovi kalhoty.

„Jasně že s vámi pojedeme,“ usmála se Hanka, „bude to prima výlet, pokud nás nesežere nějaká mořská příšera.“

„A můžete ušetřit za námořníky,“ navrhl Sváta, „máme s plavbou hodně zkušeností.“

„To rád slyším,“ přikývl Mojerana, „sbalte si po večeri věci, brzo ráno vyrážíme.“

„Super! Jupí!“ zajásali znovu jeho vnuci a vyrazili jako vichřice do jídelny, aby se o svou radost podělili s ostatními.

„Tohle by s nimi měli prožívat hlavně jejich rodiče,“ poznamenal trochu trpce pan Mojerana, „myslel jsem, že aspoň letos si na ně udělají čas.“

Zvolna došli do jídelny, kde všeobecný halas naznačoval, že se přítomní pustili do rozpravy na téma zasvěcení. Kluky tu měli rádi, ale zdejší chlapi si nenechali ujít příležitost k žertům na jejich adresu. Hanka se musela smát, když slyšela, jak se na Ostrově volby líhne jedna příšera za druhou, aby sežraly nenadané jedince. Dvojčata po chvíli začala vypadat nejistě a rozrušeně si špitala.

„Kdybych nevěděla, jak to na ostrově vypadá, asi by mě tyhle výmysly postrašily,“ prohodila Hanka tiše na adresu Toma a Sama, „ve skutečnosti tam žádné nebezpečí nehrozí.“

Viděla, že se trochu uklidnili, ale semínko pochybnosti bylo zaseto. Vzpomněla si na svou nejistotu, když měla navléknout zasvěcovací prsten – na směsici strachu,

vzrušení a naděje. Byla to křižovatka jejího života a za ní čekala mnohem lepší budoucnost, než kterou jí nabízel Útulný domov. Navzdory všemu, co nepatřilo mezi příjemné zážitky, nelitovala svého rozhodnutí a považovala ho za šťastné.

Teď něco podobného čekalo na kluky. Kdoví co jim budoucnost nachystá. Třeba si právě uvědomili, že od vstupu na ostrov už nic nebude stejné jako dřív.

„Měli byste se na zítřek pořádně vyspat,“ obrátil se na ně Mojerana, když dojedli.

„A ty se rozluč s tátou,“ otočil se na Sváťu, „ráno budeme pryč dřív, než dorazí s Vronem do útulku.“

Poslal dvojčata, aby odnesla použité nádobí do kuchyně, a zahnal je do postelí.

Hanka ještě vyběhla ven, aby se rozloučila s kouzelným džinem, Sváťa jí byl v patách. Dundar se na syna usmál a poklepal mu na rameno.

„Chovejte se slušně a panu Mojeranovi pomáhejte. A hlavně se nepleťte do žádných nebezpečných záležitostí. Byl bych rád, kdyby byl aspoň chvíli klid. Jasně?“

„Jasně.“

„Tady máš na cestu,“ vtiskl Dundar Sváťovi do ruky váček s kameny, „kdyby sis potřeboval ty nebo tvoji kamarádi něco koupit.“

Hanka chtěla namítnout, že i ona má od rodičů hrst vzácných kamínek, které všude bez problémů fungovaly jako platidlo, ale nakonec si to raději nechala pro sebe.

„Hlavně buďte opatrní a slušně se chovejte,“ zopakoval jim léčitel ještě jednou a usmál se, když ho Sváťa na rozloučenou objal.

Vron položil Hance ruku na rameno. Spiklenecky na něj mrkla. Oba se usmáli, nemuseli si nic říkat. Jejich pouto vzájemné důvěry trvalo.

Honička v Dubovníku

Druhý den odcestovali veřejnými bránami do Dubovníku. Sotva vystoupili do haly, čekalo je překvapení. „Jé, Zachariáši, kde se tu bereš?“ běžela Hanka obejmout trpaslíka, jakmile ho spatřila.

„Musím přece zkontrolovat, jak se k tobě chovají tvoji noví čtyřnozí rodiče. Kdyby se ti u nich nelíbilo, stačí říct.“

„No,“ zašklebila se dívka, „vlastně je to u nich příšerné. Pořád mě vychovávají a vzdělávají. U tebe to bylo lepší.“

Trpaslík se zachechtal a plácl Hanku po zádech, až málem neudržela balanc. V té chvíli k nim přistoupil kluk, kterého si zatím kvůli Zachariášovi nevšimli.

„Jé, Dane, co tady děláš?“ podivil se Sváťa, když poznal kamaráda z Poluty.

„Otec tu zařizoval nějaké obchodní záležitosti a vzal mě s sebou. Včera ráno jsme se na výročním trhu potkali se Zachariášem. Když jsem slyšel, že se objevíte, využil jsem situace a přišel si pokecat.“

„A jak se máš, kámo?“

„Bezva. Ve škole si mi líbí. Supervolon máme jako volitelný předmět, což mi vyhovuje. Jsem v něm dobře. Co

nevidět bych se mohl dostat do školního soutěžního družstva.“

„Až budeš někde soutěžit, dej vědět, přijedeme tě povzbuzovat,“ usmál se Rafan.

„Musím ještě vypilovat styl. Otec mi domluvil tréninkové hodiny u Pohromaka.“

„Pohromak? Máš na mysli Stana Pohromaka?“ zaúpěla Hanka.

„Znáš ho? Je úžasnej, co?“

„V supervolonu možná. Ale jinak se před ním nezmiňuj, že nás znáš, jinak tě shodí z prkna.“

„A proč? Co se stalo?“

„Měli jsme s ním vážný konflikt, který se vyřešil až po záahu Bdělého,“ řekl Rafan a tulíkovi, který mu seděl na rameni, se při vzpomínce zježily všechny chlupy, nejvíc na hřbetě a ocásku.

„Páni! Fakt? A o co šlo?“

„Jestli u něj chceš trénovat, tak se neptej. A hlavně o nás nevyprávěj ani v jeho blízkosti,“ doporučil mu Rafan důrazně.

„Ale tátovi a bráchovi to říct můžu, ne?“

„Jo. Těm můžeš,“ milostivě zařadil Rafan jeho příbuzné mezi důvěryhodné osoby.

„Nechceš s námi jet na Ostrov volby?“ zatahal Sam Dana za rukáv, protože se mu hned na první pohled zdál jako zajímavá osoba, se kterou by mohla být legrace.

Dan se ohlédl na kluky a Hanka usoudila, že nastal čas představit Dana aspoň panu Mojeranovi. Sice ho z jejich vyprávění znal, ale ještě se nepotkali. Mojerana si zcela vážně potřásl s chlapcem rukou a s úsměvem prohlásil, že ho rád poznává. Dan rozhodně nepatřil k dětem, které trpí před dospělými ostychem. Hned se začal vyptávat na kluky, co už umí a jestli se na Ostrov volby těší, a vyzvídal, proč s nimi nejede i jejich matka.

„Teď teprve si uvědomuji, jak může první pohled klatmat,“ zašeptala Hanka Svátovi. „Když jsem Dana viděla poprvé, připadal mi jako nesmělý zakřiknutý kluk.“

„Nemůžu s vámi jet,“ řekl pak Dan trochu lítostivě klukům, „musím se zítra večer, až skončí trhy, vrátit s tátou domů.“

„Takže dneska a zítra s námi zůstat můžeš, že jo?“ smlouval Sam a měl velký zájem poznat blíž kluka, který je tak dobrý, že závodí v supervolonu.

„Já nevím, musel bych požádat tátu,“ váhal Dan, ale lákala ho představa dvou dní strávených ve společnosti kamarádů.

„Můžeš své přátele doprovodit do přístavu nebo i do města,“ navrhl Zachariáš, „já tvému otci řeknu, kde jsi.“

Dan se ještě nejistě ohlédl po Mojeranovi, ale ten se na něj přátelsky usmál a přikývl. Pak se otočil k trpaslíkovi.

„Máme zamluvený velký pokoj v hostinci U Mořského hada. Pokud to nebude jeho otci vadit, může s námi chlapec zůstat klidně do zítřka. Počítám, že sehnat místo na lodi a nakoupit zásoby nám dva až tři dny zabere,“ řekl mu.

„Já to vyřídím. Myslím, že starej Ferelli nic namítat nebude,“ kývl souhlasně Zachariáš.

Po jeho odchodu děti vyrazily s Mojeranou k přístavu. Lodí tu bylo hodně, avšak děda dvojčat měl své představy a nároky. Občas se dal do řeči s některým námořníkem nebo kapitánem, ale stále nebyl spokojený.

„Opravdu s námi nepojedeš?“ zkoušel Sam lámat nového kamaráda a Dan jen s úsměvem vrtěl hlavou.

„Úplně mi stačilo jedno ztroskotání před dvěma lety. Já totiž moře nijak zvlášť nemiluju. Na palubu takového vratkého plavidla bys mě nedostal ani párem koní.“

„Děda určitě vybere bezpečné plavidlo,“ namítal Tom.

„V to doufám,“ řekl napůl se smíchem a napůl vážně Dan, „nerad bych se doslechl, že jste se utopili.“

Pomalou prošli celým přístavem. Na oběd se zastavili v malé krčmě, ale spíš proto, že dvojčata žadonila – chtěla vidět nefalšovanou námořnickou hospodu. Bylo tam zakouřeno, zapliváno, prostor páchl rybinou a pivem a příchod chlapa s houfem dětí vzbudil zvědavost štamgastů. Mojerana vybral stůl v koutě, kde se dalo aspoň trochu pootevřít okno.

Hanka nedůvěřivě zkoumala, kam si sedá, měla podezření, že by se mohla přilepit na pobryndanou laviici. Přemýšlela, jestli je bezpečné dát si tady něco k jídlu. Mojerana se rozhlédl po okolních stolech a objednal míchaná vejce s chlebem.

„Ste spad ze stožáru, ne!“ utrl se na něj hostinský.
„Dejte si utopence nebo tlačenko.“

„Copak vy nemáte vajíčka?“

„To jó. Ale v kuchyni nemám nikoho, kdo by vám je moh udělat. Kuchař vyspává po vopici a pomocnice dneska nedorazila.“

„A kdybych si je udělal sám?“

Hostinský váhal, jestli má riskovat návštěvu někoho cizího v kuchyni.

„Samozřejmě vám je zaplatím,“ ujistil ho Mojerana a chlap ve špinavé zástěře nakonec přikývl. Hanka si oddechla. Pokud jim jídlo uvaří sám Mojerana, bude určité požitelné. Napadlo ji, že by ho v tom neměla nechat samotného.

„Já vám pomůžu,“ vstala a vydala se za ním ke kuchyni.

„No nazdar,“ vydechla, když se tam rozhlédla. Našla jednu relativně nejméně špinavou pánev a šla ji umýt. Snažila se moc nedívat kolem, aby nepřišla o chuť k jídlu.

„Bojové podmínky,“ zavrčel Mojerana a dal se do práce. Dívka zatím drhla sedm talířů a lžic, aby bylo z čeho jíst. Hostinský si jich dál nevšímal. I ostatní chlapi o ně ztratili zájem a začali se bavit jako obvykle. Sam a Tom měli oči navrch hlavy a Hanka je podezírala, že se snaží zapamatovat si co nejvíc slangových a pochybných výrazů, které se tu ozývaly častěji než běžná slova. Dokonce i Dan Ferelli nasával zdejší atmosféru jako houba. Zřejmě nic podobného ještě nezažil. Hanka nechápala, co kluky tak fascinuje. Jí se zdála hospoda špinavá, hlučná a nechutná. Nejvíc jí vadil zatuchlý vydýchaný vzduch.

Zvolna dojídali, když hosté u vedlejšího stolu začali zdvihat hlas.

„...to mi neříkej, řek sem mu. Jestli ty krabí chcíplotiny jsou ze Zátoky šilenců, nacpu ti tělo do hajzlu nosem na-

před. Něco takovýho já žrát nebudu! A jak sem mu vopřel kudlu vo vohryzek, všecko vyklopil. Takový svinstvo! No chápeš to?“

„Nejní zdejší. Třeba to nevěděl.“

„To mi neříkej! Něco takovýho mi neříkej ani ze srandy! Ten kretén by nám tu zkurvenost ze zátoky chtěl prodávat jako žrádlo! Já byl při tom, když tu jeden z něčeho podobnýho zešílel. Takovej masakr jsi eště nežral. Krve jak ze stáda volů, než sme ho sejmuli. Esli tu toho kreténa eště někdy uvidim, pozná, jak chutná ocel v žaludku.“

Hanka mrkla okem po panu Mojeranovi, který se znechuceně mračil a mávl na hostinského, že chce zaplatit. Než u vedlejšího stolu dořekli další větu, byli venku.

„Doufám, že má vaše dušička pokoj,“ obrátil se děda ke svým vnukům. „A že mě příště nebudete tahat do podobných hospod. V téhle se mi ani dost málo nelíbilo.“

„Námořníci jsou pěkně drsní chlapíci!“ uznale pokýval spokojený Sam.

„A tam, co dneska budeme spát, bude taky plno námořníků?“ dotázal se trochu nesměle Tom, který viditelně nadšení svého bratra nesdílel.

Děda se na něj usmál: „Pár jich tam nejspíš potkáme, ale doufám, že prostředí bude příjemnější a talíře čistší.“

Odpolední program pan Mojerana zpestřil výletem do naučného podmořského tunelu. Dvojčatům se pohled na mořské dno okamžitě zalíbil. Jen jim vadilo, že se poblíž neobjevily sirény. S těmi už se kluci setkali na školní slavnosti v Santareně, kde s nimi mohli dokonce mluvit. Ale i barevné ryby a neznámí živočichové byli zajímaví. Když se poblíž zastavila skupinka tří dětí a dvou dospělých, všichni zbystřili pozornost. Jeden z mužů totiž zasvěceně hovořil o tom, co bylo kolem nich právě k vidění. Jmenoval názvy ryb a živočichů, vysvětloval jejich chová-

ní a upozorňoval na zvláštnosti jednotlivých druhů. Tom a Sam natahovali zvědavě uši, až si jich muž všiml a kývl na ně.

„Pokud vás moje povídání zajímá, klidně se k nám připojte,“ usmál se, „mám mezi přáteli mořského biologa, takže o zdejší fauně něco málo vím.“

Dospělí se mezi sebou vzájemně představili a muž pokračoval ve výkladu.

„Všimněte si tamté hroudy. Jestli se nemýlím, je to rozedranec, který čeká, až mu nějaká hloupá rybka skočí na udičku, přesněji řečeno na ploutev, která jako udička vypadá.“

„A ten stín támhle?“

„To vypadá na elektrického parejnoka. Ten ryby obejmě, ochromí výbojem elektřiny, kterou si jeho tělo dokáže vytvořit, a pak usmrtí.“

„Jé, podívej se, jak se zahrabal do písku,“ vypískla nadšeně jedna z dívek.

Opět kousek popošli a obdivovali barevné korálové rybky.

„Pojďte sem,“ zavolal na děti muž, „tamhle se schovává chobotnice. Vidíte ji?“

„Kde? Vždyť tam nic není...“

Vtom se tvor vymrštil a přesunul se o kus dál, kde znovu naprosto neviditelně splynul s mořským dnem. Muž vyprávěl tak zajímavě, že jim cesta tunelem ubíhala rychleji, než se zdálo. Byli skoro na konci, když se muž zarazil a zadíval se na jedno místo.

„No ne, to je přece čtverzubec bersereta. Tahle rybka se vyskytuje jen v okolí zdejšího korálového útesu. Vidíte, vůbec se nebojí. Většina predátorů se po ní totiž ani neohlédne. Vědí, že kdyby ji sežrali, pustí jim rybka do tlamy jed, který je na chvíli ochromí a pak začnou šílet a zuřivě útočit na všechno ve svém okolí.“

„A umřou?“

„Pokud se neumrlátí o útesy nebo nezaútočí ve svém zmatku na někoho silnějšího, tak ne. Jed časem vyprchá.“

„Aha,“ řekla malá holčička, „ale pak si pamatují, že na tuhle rybku nemají útočit.“

„Přesně tak,“ usmál se na ni muž.

„Jsou tu i další jedovatí tvorové?“ zeptal se Sváťa.

„Samozřejmě. V moři se dají potkat rejnoci s jedovatým trnem, krásní barevní perutýni, mořské sasanky a další. Někdo pomocí jedu loví, někdo ho má na obranu.“

Pan Mojerana ochotnému průvodci zdvořile poděkoval a společně vystoupali po schodišti ven z tunelu. Po dlouhé procházce v šeru pod hladinou je letní slunce málem oslepilo. Mhouřili oči a chvíli trvalo, než si zase zvykli na sílu slunečního světla.

„Tak co, líbilo se vám to?“ zeptal se Sama a Toma děda.

„Paráda,“ řekl Sam, „jednou budeme taky s bráchou pracovat pod mořem.“

„To si rychle vybrali budoucí povolání,“ zasmála se Hanka a ohlédla se po Rafanovi. Málem ztuhla, když uviděla, jak je bledý.

„Co se děje?“ zašeptala.

„Až později,“ odbyl ji Rafan a postrčil ji za ostatními.

Mojerana opět zamířil do přístavu a navštívil další dvě lodi. Jedna středně velká loď ho zaujala. Nepatřila do kategorie luxusních plavidel, ale vypadala rychle a bytelně.

„Tak co?“ vyzvídaly děti, když se vrátil, protože i jim se plavidlo líbilo.

„Místo by pro nás měli, ale kapitán se tu objeví až zítra. Prozradili mi, že večer bude v hospodě U Mořského hada a můžeme se s ním domluvit tam. Ale museli bychom všechno obstarat během zítřka, protože další den hned za úsvitu vyplouvají.“

„A co vlastně musíte nakoupit?“ zeptal se zvědavě Dan, který jako jediný neprojevoval při pohledu na vybrané plavidlo žádné nadšení. Pořád ho viděl spíš jako dřevěnou skořápku, která lidi nedostatečně izoluje od mořské vody.

„Hlavně nějaké oblečení, nepromokavé pláště, kdyby nás zastihl déšť nebo bouře, potraviny a možná pro jistotu i záchranné vesty. Člověk nikdy neví, co ho na moři může překvapit. Kdybych nechal vnuky utopit, asi by mi rodiče nepoděkovali. Důležité je dostat se bezpečně tam i zpátky.“

„A to si na lodi budeme muset i vařit?“

„Pokud pojedeme na téhle, budeme si obstarávat pouze snídani. Jinak tam mají kuchaře, který pro nás teplá jídla připraví. Ale potraviny, ze kterých nám bude chystat obědy a večeře, si musíme dodat.“

„To bude každému vařit něco jiného?“ podivila se Hanka.

„Jasně že ne. Ráno od něj dostaneme rozpis, co všechno máme nakoupit, abychom se přizpůsobili naplánovanému jídelníčku.“

„Já už bych si pomalu dal něco k snědku,“ ozval se nesměle Sváťa, který si při hovoru o jídle uvědomil, jaký má hlad.

Nebyl sám. Snídali nezvykle brzo a po nevalném jídle v rybářské putyce zpíval žaludek hladovou písničku všem. Den se pomalu chýlil k večeru, už pociťovali únavu a představa posezení u večeře jim připadala velice lákavá.

Pan Mojerana přikývl: „Co jsem potřeboval dnes vidět, jsem viděl, můžeme vyrazit na večeri. Snad se nám podaří dojednat i místo na lodi.“

Vyrazili městem kolem utichajícího tržiště do centra. Vyhnuli se úzkým uličkám a zvolna stoupali k místu, kde stály větší bílé budovy s velkými okny se zdobenými žaluziemi a balkony se stříškami. Jedna z budov měla u vchodu obrovskou plechovou ceduli s namalovaným hadem, jehož tlama připomínala dračí hlavu.

„Jsme tady,“ usmál se Mojerana na vnuky, kteří začínali protestovat, jak je to daleko od přístavu.

Ukázalo se, že budou ubytovaní ve velké podkrovní místnosti se čtyřmi postelemi a dalšími čtyřmi matracemi na koberci. Z okénka v šikmé části střechy dohlédli až na moře a na lodi kotvící v přístavu. Místnost byla opticky rozdělená skříní a policovou stěnou, která z jedné strany sloužila jako věšák. Byly tu čtyři noční stolky s lampičkami, stolek se čtyřmi židlemi a čtyři pohodlná křesla. V jednom koutě objevili za závěsem umyvadlo s ručníkem. Sociální zařízení se sprchou však bylo k dispozici jen na chodbě o patro níž. Odložili si věci, trochu se opláchli a hned vyrazili do jídelny. Vypadala podstatně příjemněji než putyka, kterou navštívili v poledne.

„Doufám, že nám jídlo přinesou dřív, než umřu hlad,“ prohlásil Sváťa, když se posadil a rozhlédl po strážnících, kteří tu konzumovali svou večeři.

Pan Mojerana jim objednal polévku a kuře s chlebovými plackami a spoustou zeleniny.

„To je bašta,“ liboval si Dan, „ani nepamatuji, kdy mi naposledy tak chutnalo.“

„Možná je to tím, že už jsi dlouho neměl tak velký hlad,“ smála se Hanka a vzpomněla si, jak jim vyvařovali v Polutě, když byli hosty u Ferelliových.

„Jé, hele,“ mávl Sváťa příborem jako ukazovátkem a musel spolknout sousto, co měl v puse, aby mu bylo rozumět, „přišel Zachariáš.“

Ohlédl se a opravdu, od vchodu se k nim hrnul trpaslík ve společnosti staršího muže.

„Ahoj, tati,“ usmál se na něj Dan. Rafan s panem Mojeranou se zvedli, aby ke stolu přidali další dvě židle pro příchozí. Pan Ferelli i Zachariáš si rovněž objednali a hned se začali zajímat, jak jejich skupinka uspěla při hledání lodi.

„Jednu jsme si vyhlédli, jmenuje se Sépie,“ odpověděl Rafan, který právě dojedl, „ale prý si nejdřív musíme promluvit s kapitánem, jestli nás vezme. Dnes večer by se měl ukázat v téhle hospodě.“

„Sépie?“ zamyslel se trpaslík. „Není tam náhodou kapitánem nějaký Traska?“

„Vy ho znáte?“ se zájmem zvedl hlavu pan Mojerana.

„No jo. Pár drobných kšeftíků už jsme spolu měli,“ přikývl s úšklebkem Zachariáš, „ale zatím ho mezi hosty nevidím.“

„Myslíte, že nás vezme?“

„Nó, když ho budeme správně motivovat...“

„Máte na mysli peníze?“

„Ne. Prachy ho sice taky zajímají, ale daleko víc si zakládá na tom, že vozí na Ostrov volby důležité osobnosti.“

„Tak to asi mnoho šancí nemáme,“ zapochyboval Mojerana.

Trpaslík ho zpražil útrpným pohledem a otočil se k Danovu otci: „A jak to vidíte vy, pane Ferelli?“

Muž vzhlédl od jídla, vyměnil si se svým synem pohled plný porozumění a potom se podíval na dvojčata a jejich dědu: „Máte v kapse dva velké trumfy, jen je v pravý čas vytáhnout a použít.“

„Přičí se mi zneužívat jméno svých hostů k takovému vyjednávání,“ vzdychl Mojerana.

„Máte v sobě etické zábrany, které vám navzdory inteligenci znemožňují být dobrým obchodníkem,“ usmál se Ferelli.

„To je pravda. Jsem zvyklý spoléhat sám na sebe a nerad smlouvám.“

„Takhle ovšem nikdy nezbohatnete,“ ušklíbl se znovu trpaslík.

„Nechci zbohatnout,“ namítl Mojerana, „jsem se svým stylem života spokojený.“

Hanka zatahala Zachariáše za rukáv a kývla ke dveřím: „Přišli nějací námořníci. Není mezi nimi náš kapitán?“

Trpaslík se ohlédl a zavrtěl hlavou. V té chvíli ale vstoupil rozložitý vysoký muž se kšticí bohatých šedivých vlasů.

„Tak tohle je on,“ kývl Zachariáš a všichni u stolu se jako na povel otočili. Námořníci obsadili rohový stůl a začali si objednávat jídlo. Ferelli gestem zastavil obsluhu a objednal víno. Ochutnal, přikývl a nalil i Mojeranovi.

„Víte co? Nechte to na mě,“ řekl poté, co se labužnický napil.

Po chvíli zašel za číšníkem a něco s ním domlouval. Když se opět posadil vedle svého syna, Hanka byla zvědavá, co se bude dít. Námořníci pomalu dojídali a obsluha jim přinesla dvě láhve a skleničky. Muži rozjařeně zahlasili a hned si nalili. Kapitán promluvil s obsluhou, zadíval se k jejich stolu a nakonec se k nim vydal. Ferelli přitáhl ke stolu další židli a usmál se na mohutného námořníka. Pokynul mu, aby se k nim posadil. Představil mu dospělé a nabídl víno. Námořník se pozdravil se Zachariášem, napil se a uznale přikývl. Hanka sledovala zvědavý mužův pohled. Nepochybně tušil, že po něm jejich společnost bude něco chtít, ale čekal, až s tím začnou sami. Nehodlal jim nic usnadňovat. Ferelli tedy předal slovo panu Mojeranovi, který kapitánovi vysvětlil, o co jim jde. Kapitán Traska si je zamyšleně prohlédl a Hanka téměř cítila, jak se chystá nesouhlasně zavrtět hlavou. V tom okamžiku si vzal slovo trpaslík.

„Známe se už dost dlouho, Trasko, na to, abych byl ochoten pustit na tvou loď svého svěřence Rafaela. Doufám, že mého chlapce ani jeho tulíka nenecháš utopit. Kdyby chlapec s tulíkem přišel u tebe k úhoně, moc by to tvé pověsti neprospělo.“

„Hele, Zachu, nech si ty narážky. Moji pasažéři se všudycy dostali, kam chtěli.“

„To jsem rád, jinak bych ho s tebou nepustil,“ pokračoval trpaslík, „a dej pozor tady na Hanku. Nedávno ji adoptovali jednorožci, tak ať si u nich neuděláš ostudu.“

„Oni ji fakt adoptovali? Já myslel, že je to nákej fór,“ zadíval se kapitán na dívku se zvýšenou zvědavostí.

„Dá se říct, že jí tou adopcí zachránili život,“ prohlásil Zachariáš, „díky nim je živá a zdravá. Tak co? Máš dost odvahy, abys ji vzal na palubu své Sépie a zaručil se za její bezpečnost?“

Kapitán se na trpaslíka zamračil: „Ty jeden starej prohnanej manipulátore!“

Zachariáš se vesele ušklíbl a plácnul kapitána po zádech: „My dva se přece vždycky domluvíme, ne?“

Traska dopil víno, odstrčil židli a vstal. Pronikavým pohledem se zadíval na Mojeranu: „Ráno se zastavte pro seznam věcí, které budete s sebou potřebovat. Vyplováme pozítří ráno v půl páté, nalodte se včas. Nejsem zvyklý na někoho čekat.“

„Díky, kapitáne,“ přikývl s úsměvem pan Mojerana a Traska se začal tvářit vlídněji. Potom se pomalu odkolébál ke stolu námořníků a Hanka podle jejich pohledů odhadovala, že jim neprodleně začal vyprávět o svých nových pasažérech.

Večer při odchodu do podkrovního pokoje se Hance podařilo zdržet Rafana, aby zůstali sami. Pak na něj uhodila: „Co jsi viděl odpoledne v přístavu? Něco zlého? Povědej!“

Rafan zaváhal, jako by se mu to ani nechtělo vyslovit. Zkontroloval, jestli jsou opravdu sami, dvakrát se nadechl a začal tiše mluvit.

„Vzpomínáš si, jak Sam prohlásil, že budou s bráchou pracovat pod mořem?“

Hanka přikývla.

„V té chvíli jsem měl vizi. Uviděl jsem Sama, jak se bezvládně vznáší pod hladinou. Shora mu nad hlavu pronikaly sluneční paprsky, ale on klesal do černé hlubiny. Nevím, jestli byl v bezvědomí nebo mrtvý, ale viděl jsem ještě obrovskou růžovou medúzu a její ladné pulzování v Samově blízkosti. Úplně se mi udělalo fyzicky zle. Bylo to tak opravdové a jasné. Jsem si jistý, že se to skutečně přihodí, a nevím, co mám dělat, abych Samovi pomohl.“

„To opravdu nezní dobře...“ souhlasila Hanka. Rafanovo vidění nebylo radno podceňovat.

„Budu ho muset na lodi hlídat dvacet čtyři hodin denně,“ řekl tiše.

„Pověz to Mojeranovi.“

„Bude mít starosti.“

„Ano. Ale uhlídat Sama je občas nadlidský úkol, měli bychom na něj dávat pozor všichni.“

„Máš pravdu,“ kývl, „doufám, že to neznamená, že ztroskotáme.“

„Nemaluj čerta na zeď, vždyť jsme ještě ani nevyppluli.“

„Chtěla jsi znát pravdu, tak si nestěžuj,“ řekl Rafan, „i já z toho budu mít celou cestu strach.“

„Vlastně Sama nemusíš hlídat dvacet čtyři hodin denně,“ napadlo najednou Hanku, „říkal jsi, že svítilo slunce, mělo by se to přihodit ve dne. Takže v noci můžeme klidně spát.“

„Dneska ještě možná ano,“ ušklíbl se kamarád a zamířil do podkroví.

Tu noc se jim opravdu spalo báječně, ale dvojčata se nemohla dočkat událostí dalšího dne a vzbudila se velice časně. Jejich povídání a pošťuchování po chvilce probudilo i všechny ostatní spáče. Na jejich postelích přistály polštáře znechucených starších kamarádů a nakonec z toho byla bitva, kterou musel zarazit děda.